

Tenim ganes d'escenificar l'àlbum il·lustrat *Dues ales*, de l'autora italiana **Cristina Bellemo**

LA FRAGILITAT

Com l'encarem?

El món trontolla... Fem veure que la pandèmia queda lluny, però encara ensopeguem amb el seu rastre. Canvis d'hàbits, més reclusió, més distància entre nosaltres, més dependència digital, de vegades una certa desconfiança cap a l'Altre, quasi sempre un cert desencís cap al futur, i fugim cap endavant, reclosos en una roda encara més accelerada que abans, confiant que les coses es posaran a lloc soles.

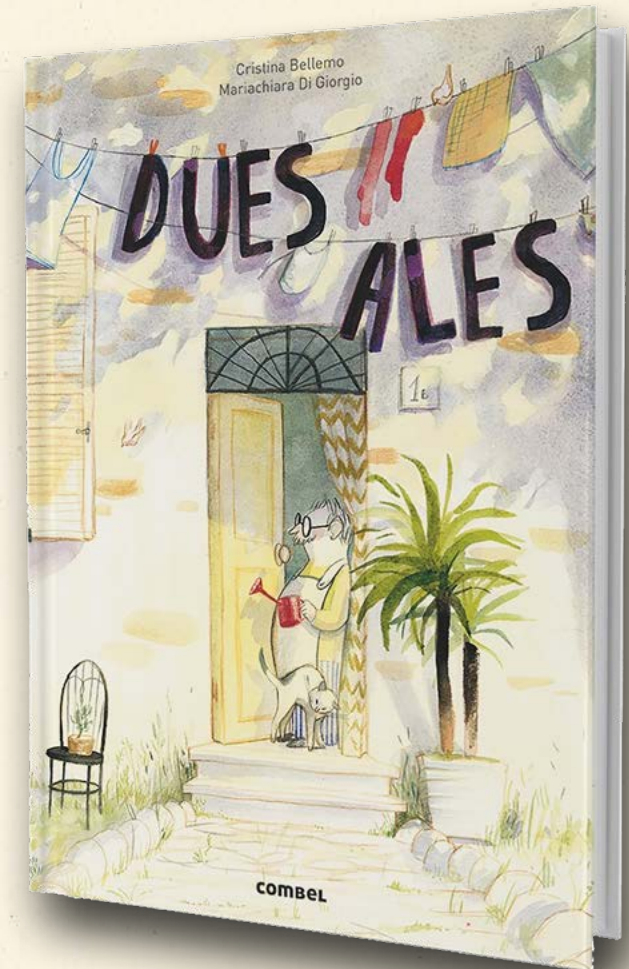
A més, tenim ben a prop unes guerres que no s'acaben mai, i una emergència climàtica contra la qual la inèrcia capitalista ens posa constantment pals a les rodes.

Vivim en un moment de molta fragilitat.
Com l'encarem?

Des de la tendresa,
la cura, la delicadesa,
la nostàlgia, el record,
l'humor (dolç),
el refugi, el recolliment

Aquest **2024** estem creant un espectacle per a tots els públics, per retrobar-nos amb la manera de fer de quan vam començar la companyia, però -inevitablement- amb tot el bagatge incorporat.

I amb **Dora Cantero**
a la direcció.

LA FRAGILITAT

Fitxa artística

Cristina Bellemo	autoria
Dora Cantero	direcció
Jordi Palet	dramatúrgia
Jordi Farrés	interpretació
Pep Farrés	interpretació
Closca	escenografia
Miquel Ruiz	construcció
Martí Doy	titelles
Nídia Tusal	vestuari
Núria Lozano	música
Toni Ubach	il·luminació
Sylvie Lorente	producció executiva
Maite Velázquez	gestió i administració
Martí Rossell	comunicació

Dues ales per jugar (i per haver jugat)

Plantejament general

Ens n'adonem, del que vivim? Ens n'adonem, de les persones que tenim al costat? La família, els amics, els veïns, la gent amb qui ens creuem cada dia pel carrer però no coneixem...

Fins a quin punt la intensitat de la vida, tan present a la infantesa, es dilueix al fer-nos grans? És possible, mantenir present el present, amb tot el que acumulem durant els anys? Hi ha algú que sí: el Senyor Guillem. Un personatge que podria no ser-ho. Que podria no ser *personatge* perquè podria ser real: podria ser el nostre veí.

Dues ales vol ser un homenatge a les persones grans i a la curiositat que desperten als ulls d'un nen.

Una curiositat recíproca.

Dues ales per seguir creant

Presentació

LA FRAGILITAT

Si hi ha una línia que ens defineix com a companyia és l'eclecticisme. Ho vam decidir així, i així ho intentem mantenir, muntatge rere muntatge. Què volem dir, amb això? Que constantment cerquem estils i formules diferents, perquè, per nosaltres, el teatre és una manera d'aprendre i de relacionar-nos (amb qui treballem i amb el públic). Ho hem dit més d'un cop: fem teatre per aprendre a fer el que no sabem fer!

Aquesta línia, que s'ha anat dibuixant al llarg de la nostra trajectòria, és àmplia, amb vocació d'infinita, tot i que té uns punts per on passem habitualment, encara que anem o vinguem de llocs diferents.

Perquè som com som, inquiets, curiosos, entusiasmats i entusiasmadors,... i d'això no ens en podem escapar! Aquests punts serien...

...un humor particular

...una certa poètica

...una barreja de llenguatges que quasi sempre inclouen els titelles o els objectes

...i, inevitablement, una manera d'entendre el món, encara que costi tan d'entendre.

Per nosaltres, això és molt estimulant, i té un gran al·licient, i és que l'espectador no pot preveure com serà la següent proposta que li presentarem. Tenim la "marca de la casa" -vint-i-un anys ho acrediten- però cada espectacle nostre és tan diferent a l'anterior que hem aconseguit generar dos tipus de feedbacks:

...per una banda, l'interès de l'espectador, en primera persona, tingui l'edat que tingui, ja sigui per la temàtica, l'argument, o la proposta estètica de l'espectacle. Per exemple, **Operació AVI** (l'intercanvi intergerenacional), **La maleta de l'Agustí** (la memòria històrica), **Tripula** (la màgia de "volar" dins un globus), **El silenci d'Hamelín** (la cultura inclusiva), **El cau del Tabalet** (l'espera i el sentiment de solitud), **Orbital** (l'emoció del retrobament), **Quanta, quanta guerra...** (la desesperació i el punt de vista de la juvenesa), **Murmut** (la vulnerabilitat), **HoHiHu** (la necessitat de riure'ns de les atrocitats dels essers humans)

...per l'altra, el compromís d'un munt de còmplices incondicionals del segell Farrés Brothers i Cia, gràcies als quals existim com a companyia. Ens referim a: institucions, teatres, ajuntaments, associacions, circuits culturals... i, una vegada més, espectadors.

Al capdavall, el que ens decideix a triar un o altre punt de partida per encetar un nou projecte és l'impuls d'un moment vital, una llavor que ens esclata davant dels nassos... o una oportunitat de joc.

I és que les idees ens cremen als dits!

més info de la cia a: www.farresbrothers.com

LA FRAGILITAT

Com l'encarem?

Des de la tendresa,
la cura, la delicadesa,
la nostàlgia, el record,
l'humor (dolç),
el refugi, el recolliment

Sinopsi

DUES ALES explica la història del sr. Guillem, un home gran, d'aparença despistada, que un bon dia troba unes ales al seu jardí. No sap com hi han anat a parar. Es pregunta de qui deuen ser. Ho pregunta al veïnat. Els veïns mig se'n riuen. I de sobte, veu que les ales estan plantades. Aleshores, recorda que, just allà, quan era petit, hi va enterrar una capsa plena de tresors. Les ales, doncs, deuen ser aquells tresors... que han germinat.

El text es mou sempre en aquest aire intimista, nostàlgic i màgic, amb un final molt emotiu. I les il·lustracions combinen l'univers particular d'aquell home amb el brogit del dia a dia d'una ciutat.

Dues ales per compartir presents

Proposta escènica

LA FRAGILITAT

Sobre l'adaptació

Volem mantenir el to poètic original, afegint-hi algun text per lligar la proposta teatral: la idea seria que un dels actors de la companyia fos el senyor Guillem i l'altre fos un veí seu, el nen que apareix en una de les il·lustracions, que va a buscar una pilota al seu jardí. El nen, ara ja adult, explicarà la fascinació per aquell personatge curiós, aquell **Altre**, un de tants dels que ens envolten, de la mateixa manera que també nosaltres som **Altres** -com suggereixen els dibuixos de les guardes: tots som anònims i al mateix temps tots tenim una història, un secret, un univers.

Per tant, proposem una dramaturgia on els dos actors compartiran escenari, però dins la ficció estaran en temps diferents: el senyor Guillem, en el passat... i l'home que havia sigut el seu veí quan era petit, en el present, com a narrador. El vincle entre els dos temps seran els titelles, un llenguatge teatral habitual en els nostres espectacles... encara que darrerament potser ens n'haguem allunyat un poc.

Tornar als orígens

Com hem dit abans, el fet de ser un-cul-de-mal-seient ens ha fet embrancar en aventures escèniques cada cop més curioses. Queden lluny aquells muntatges on el focus principal eren els titelles.

Tenim ganes de tornar-hi, i la història de DUES ALES ens permet fer-ho: hi ha pocs personatges, hi ha el pla general d'una gran ciutat i el pla de detall d'una capseta de fusta, i volem que hi hagi una vivència potent d'un nen que pren consciència dels **Altres** a través de la figura del seu veí, el senyor Guillem.

El recurs escènic en què un actor interpreta a un personatge adult i, al mateix temps, s'interpreta a sí mateix quan era petit amb un titella l'hem utilitzat en altres espectacles: El rei de casa, La maleta de l'Agustí, Orbital,...

En aquesta nova història, aquest recurs ens pot donar molt de joc teatral, fent zig-zag entre el passat i el present. De la mateixa manera, intentarem que la recepció d'aquest zig-zag també s'esdevingui entre el present i el futur de l'espectador-infant i el present i el passat de l'espectador-adult.

I és que cadascú viu els espectacles (i la vida) des del seu present.

Dues ales per seguir aprenent

Equip artístic

LA FRAGILITAT

Continuar obrint la companyia

Per aixecar el nostre darrer espectacle, **HoHiHu (L'Horrible Història de la Humanitat)**, al tractar-se d'un projecte de carrer, vam creure oportú proposar la direcció a algú expert en la matèria. La **Sylvie Lorente**, productora de la cia, va tenir la idea de dir-ho a la clown **Marta Sitjà**. I, ara que ja l'hem estrenat, podem dir que la decisió va ser d'allò més encertada.

De fet, ja fa anys que vam obrir el nucli creatiu de la cia, incorporant intèrprets als processos creatius (**Mariona Anglada, Ada Cusidó, Olalla Moreno, Vicky Peña, Xavier Capdet, Ireneu Tranis**, els músics **Pep Coca, Pep Massana i Adrià Bonjoch,...** **Biel Rossell i Biel Serena,...** recentment **l'Alba Valldaura,...**) i evidentment també amb la resta d'equip artístic... però mai ho havíem fet en el rol de la direcció.

L'experiència de delegar la direcció a la Marta ha estat tan positiva que a tota la companyia ens ha vingut de gust repetir l'experiència, des del dramaturg fins als actors, passant per l'administració, la distribució, la comunicació, la producció, la internacionalització.

Marta Sitjà

Vicky Peña

La visita de la vella dama

Biel Rossell i Biel Serena

Quanta quanta guerra

Mariona Anglada i Ada Cusidó

Mal de closca

Olalla Moreno

El silenci d'Hamelin

Tant és així, que hem proposat el nou projecte a la directora **Dora Cantero**. I, com que el nostre escenògraf de tota la vida, el mestre **Alfred Casas**, s'ha jubilat, hem encarregat l'espai escènic a **la Closca**, un relleu generacional còmplice, ja que ella ja ha treballat amb l'Alfred, entre d'altres a **Canto jo i la muntanya balla**.

Dora Cantero

LA FRAGILITAT

Dues ales per viatjar a Itàlia

Música i espais sonors

Miracolo a Milano

Les autores del llibre, text i il·lustració, son italianes. I això es nota en les imatges de la ciutat: evocuen crits, brogit, aquell tràfec caòtic i alhora coordinat, tan propi d'alguns indrets d'aquell país. També evoca l'estètica d'algunes pel·lícules del neorealisme italià. Especialment, ens fa pensar en *Miracolo a Milano*, de Vittorio de Sica (1951), pel moment en què la història deixa de tocar de peus a terra.

Aquesta connexió ens proporciona una sonoritat mediterrània molt característica, unes melodies reconeixibles encara que potser no sapiguem on les hem sentit.

Per això hem proposat la música a la **Núria Lozano**, acordionista i compositora de la companyia De Paper, experta en música d'arrel de diversos indrets, que sabrà trobar el to d'aquell país i aquella època i transportar-ho a la sonoritat actual.

Transformació

Encara que diguem que tornem a treballar a fons amb titelles, el que no farem serà ubicar-los en una caixa escènica autònoma, com fèiem al principi (a Operació AVI, El rei de casa o La maleta de l'Agustí, per exemple). En aquells inicis de companyia buscàvem la màxima autonomia, per poder fer teatre on fos, fos com fos l'equipament. Actualment els espais escènics estan més dotats tècnicament, i això ens estalvia carregar material (que ja tenim una edat), ahora que fa més amè el muntatge.

A banda d'aquestes qüestions tècniques, trobem que, tal i com està evolucionant l'art del teatre actualment, en què els llenguatges es barregen cada cop més, resulta un poc anacrònic seguir concebibint un "teatre de titelles" dins un castellet evolucionat. Nosaltres som actors, creadors, dramaturgs, no titellaires en el sentit tradicional. I l'espai és l'escenari, és el teatre mateix, és el lloc on s'efectua el ritual on algú explica una història, amb els recursos que disposi, i algú altre la mira, l'escolta i se la creu. Perquè és així. Perquè, encara que ens vulguin fer creure el contrari, estem fets d'històries, i les necessitem. Com diu Santiago Alba-Rico a *Leer con niños*:

Para qué sirven los relatos? Lo hemos dicho ya: ecología de las criaturas y de sus nombres, lección del límite, primer reloj del hombre, nos instalan en el cuerpo, cuando queríamos seguir comiendo, las categorías elementales del tiempo y del espacio. Por ello mismo preservan también su cristalización material: el objeto, amenazado junto a los "lugares", los ríos y los osos... por la digestión del consumo. Los objetos, como signos y depositarios de aventuras, están a punto de desaparecer para siempre, en la renovación acelerada de las mercancías. Si Caperucita hubiera comprado su caperuza en Zara, unos días llevaría una roja y luego una azul y luego una blanca; cambiaría todos los días de vestimenta y nadie la reconocería por su ropa. Si Cenicienta hubiese adquirido sus zapatos en un Carrefour, el príncipe jamás la habría encontrado y ella habría seguido barriendo suelos para siempre. Si Ulises hubiese comprado su arco en El Corte Inglés, habría tenido que sustituirlo tantas veces por un modelo nuevo, idéntico al de todos los otros clientes, que los ciento ocho rivales no habrían tenido problemas para tensarlo y hacerse pasar por él. En los cuentos los objetos resisten como asideros mnemotécnicos y claves irremplazables del relato. En todos ellos la felicidad del héroe depende de un bastón, una mesa, unos zapatos rojos, una bolsa, una camisa, un arpa, una espada, una copa, que no pueden comprarse en Ikea.

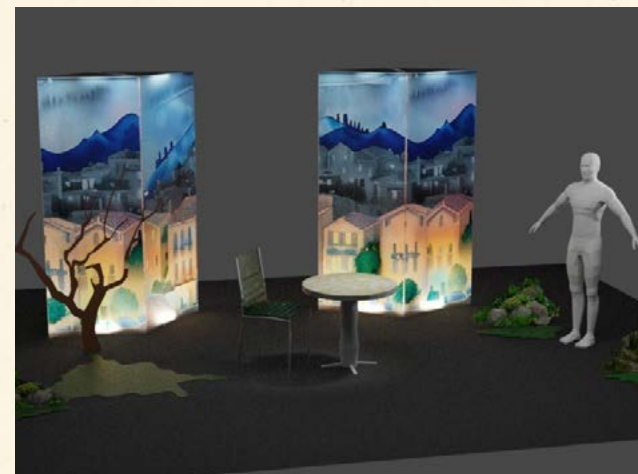
Per tant, jugarem amb la idea de la transformació dels elements escènics que proposi l'escenògrafa. Com ja hem dit abans, la història alterna plans generals d'una ciutat sencera i plans de detall de petits objectes.

LA FRAGILITAT

Dues ales per creure en les històries

Espai, artefactes i barreja de llenguatges

Figurins de Nídia Tusal i maquetes de l'escenografia de La Closca

Conclusió

Volem posar en valor l'experiència de la **gent gran**.

Volem parlar de la **intensitat de la vida**, dels detalls que ens ajuden a tirar endavant i donar sentit al que cadascú fa i és.

La fragilitat del moment en què vivim pot tenir un petit **refugi** en el teatre, espai de ficcions però també de connexions reals entre persones... i ens agradaria ser còmplices actius en aquestes **connexions**.

Dues ales

"Se les va trobar un matí que s'havia llevat d'hora. En realitat el senyor Guillem sempre es llevava d'hora, tots els matins del món. I esmorzava pa i els colors de l'alba, que cada dia eren diferents".

Dues ales per ser molts

Trajectòria dels membres de la companyia.

LA FRAGILITAT

Jordi Palet, dramaturg

Sempre li ha agradat barrejar imatges i paraules. Potser per això va estudiar Belles Arts (UB, 1996) i Dramatúrgia i direcció (IT, 2002). Potser per això va compaginar la narració amb els objectes (1996-2008)... i va començar a participar en la creació d'espectacles relacionats amb els titelles i el teatre visual (amb les companyies Acelobert, La cònica/Lacònica, Tantàgora,...).

El 2002 va fundar Farrés brothers i cia, juntament amb Pep i Jordi Farrés, una aventura que encara dura ara, un esplèndid camp d'aprenentatge, professional i vital, amb qui ha creat 9 espectacles. A banda de la feina amb la companyia, també ha escrit textos per a d'altres (Tian Gombau, Teatre al Detall, La Bleda, Disset Teatre, Pere Hosta, Engruna Teatre, Companyia B, cia. De Paper, etc).

Darrerament ha publicat tres llibres de contes (M'han donat carbasses (2013), Sabates, sabatetes i sabatots (2014) i Un llop badabadoc (2015) il·lustrats per Ester Llorens a l'editorial Parramón.

Des del 2012 dona classes a l'Institut del Teatre, en diverses assignatures relacionades amb els titelles i el teatre visual.

El 2020 va guanyar dos premis:

PREMI MAX al millor espectacle infantil o juvenil per SABATES NOVES, de la cia. Tian Gombau / L'home dibuixat.

PREMI ASSITEJ al millor text teatral per DE SUCRE, publicat per la mateixa associació.

I anar fent.

Jordi Farrés, actor

Va estudiar a l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha treballat com a actor-manipulador -i posteriorment com a director- a les sèries de TV Barri Sèsam (TVE, 1995-1999), Los Lunis (TVE, 2002-2005) i Los Algos (Cuatro, 2007-2008). El 2002 es va associar amb el Pep Farrés i el Jordi Palet per engegar Farrés brothers i cia, una aventura que encara dura ara, un esplèndid camp d'aprenentatge, professional i vital.

Ha estat professor de titelles i objectes a l'Aula de Teatre de Mataró (1997-2002) i a l'escola Eòlia (2001-02), entre d'altres centres.

Ha dirigit a les companyies Peus de porc, El Retrete de Dorian Gray i L'Estenedor, entre d'altres.

Ha participat en l'espectacle **Mapamundi**, de Joan Baixas (1996) i als muntatges **Primera història d'Ester** dirigida per Oriol Broggi al TNC (2007) i **Somiatruites**, concert teatralitzat de l'Albert Pla i el Pascal Comelade (2013-2014).

Pep Farrés, actor

Des de sempre li ha agradat actuar i crear històries a l'escenari. Va començar a principis dels 90 amb uns quants companys creant espectacles amb la voluntat d'aprendre l'ofici (Teatre Nu). Després, però, va anar a estudiar interpretació a l'Institut del Teatre. Ha treballat amb Franco di Francescantonio, Ricard Salvat, Ramon Simó, Rafael Duran, Pep Anton Gómez, La Fura dels Baus i Oriol Broggi, entre d'altres. El 2002 s'associa amb el Jordi Farrés i el Jordi Palet per engegar Farrés brothers i cia, una aventura que encara dura ara, un esplèndid camp d'aprenentatge, professional i vital. Actuar és el que li agrada més del món, per això ha trobat en la companyia la manera de donar continuïtat a la seva passió.

Des de l'inici de Farrés Brothers i cia la seva trajectòria professional està lligada a la companyia, però paral·lelament a aquesta ha pogut participar en altres projectes:

Somiatruites (2010-11) Gira de l'espectacle-concert amb Albert Pia i Pascal Comelade.

Direcció del projecte **L'Olla Expressa** (2013/19), una experiència anual que consisteix en muntar un espectacle musical amb uns 50 nens i nenes durant una setmana de manera intensiva.

Imparteix diversos tallers i classes amb nens i joves.

Des del 2015 fins al 2019 és el Director artístic de La Mostra d'Igualada. Fira de teatre infantil i juvenil.

El 2021 dirigeix Quanta, quanta guerra, produït per la companyia.

Dues ales per ser molts

Trajectòria dels membres de l'equip artístic

LA FRAGILITAT

Cristina Bellemo, autora

Va néixer a Bassano del Grappa, al peu de les muntanyes i del riu Brenta, l'any 1970 i allà continua vivint, amb el seu marit Massimiliano i els seus nens Cecília i Sebastiano, cosa que gaudeix cada dia. Llicenciada en grec antic per la Facultat de Lletres de la Universitat de Pàdua, ha exercit com a periodista durant més de vint anys i és directora responsable de l'AbBeCedario, noticiari d'ABC, (Associazione Bambini Chirurgici) de l'hospital pediàtric Burlo Garofolo de Trieste.

Autora de diversos llibres i editora de diversos volums d'art per a Bozzetto Edizioni, ha obtingut nombrosos premis literaris, entre ells el Trofeu Baia de conte a l'àmbit del Premi Andersen. Col·labora amb el grup teatral I Poffargnacchi. Durant anys s'ha reunit amb nens i adults per gaudir de la passió per les històries i la màgia irresistible de la narració. Sovint fa viatges imprevisibles: el seu equipatge és un carretó ple de llibres.

Obres:

La leggerezza perduta, amb Alicia Balaban, (2013)
Tuttodunpezzo, amb André Da Loba, (2014)
Storia piccola, (2015)
Alts i baixos, amb Maddalena Gerli (AHPipala, 2015)
Dues ales, amb Mariachiara di Giorgio, (Combel, 2016)

Dora Cantero, directora

Autora, actriu, locutora, directora d'escena, titellaire i dramaturga. Llicenciada en direcció escènica i

dramatúrgia per l'E.S.A.D. de Múrcia. Fundadora i membre de Mimaia Teatro, companyia de teatre visual enfocada al treball amb figures i la recerca de noves dramatúrgies amb objectes.

Autora, directora i intèrpret dels espectacles Adiós Bienvenida (Premi Revelació Feten 2013, Millor dramatúrgia Fira titelles Lleida 2013; Millor espectacle Festititers 2014; Millor espectacle Titeremurcia 2014) i Peloloco (Millor Espectacle2 Titiri9)

Dramaturga i directora d'escena per a espectacles de les companyies Cal teatre, Le guignol à roulettes, Zipit company i Les petites Choses.

Actriu i manipuladora de titelles i objectes en espectacles dona la companyia Periferia i al programa Nit de Nits de TV3, dirigit per Lluís Danés.

Guanyadora de la Beca Generació 2010 de Múrcia per desenvolupar un projecte de recerca al Japó sobre l'art tradicional de l'Otome Bunraku.

Professora de teatre Visual a l'Institut del Teatre de Barcelona a l'assignatura Pràctica Escènica 2, el 2020.

Compagina l'activitat teatral amb la locució narrativa i publicitària, i amb la publicació de textos a les revistes Namaka i Patata Santa.

Des de fa un temps experimenta al món de la Vídeo poesia amb la creació de Sueño poemas, càpsules poètiques audiovisuals a partir de l'activitat onírica (Projecció oficial V2 Festival Nus de poesia desfermada de Barcelona). Aquests vídeo poemes han estat el germen per a la creació de l'espectacle El temps de les tortugues juntament amb el músic i actor Joan Bramon Mora.

Closca, escenografia

Llicenciada en "Ciències de l'Activitat Física i l'Esport" (INEFC, 2007), canvia de rumb i es llicencia en Escenografia

per l'Institut del Teatre de Barcelona (2013). A nivell laboral, destaca en el disseny d'escenografia i il·luminació per a espectacles d'arts en viu. Ha dissenyat pel Teatre Nacional o el Teatre Lliure; i de Madrid com el Teatro de la Comedia o Teatro de la Abadía. Així mateix ha treballat amb directors de l'escena catalana com Jordi Prat i Coll (Premi Ciutat Barcelona 2019) o Paco Mir (Tricicle); Xicu Masó entre d'altres; i internacionals com Gabriel Calderón (director del Teatre Nacional d'Uruguai). Ha col·laborat amb el festival Simbiòtic (que impulsa el teatre accessible) i els Ateneus de Fabricació realitzant maquetes tàctils per a gent amb diversitat funcional.

Premis i reconeixements:

2023, Premi Max a Millor Il·luminació per "Rojos" de la Cia. Miquel Barcelona (2022, Mercat de les Flors)

2023, Premi DansaCat a millor espai escènic per a "Rojos" de la Cia. Miquel Barcelona.(2022, Mercat de les Flors)

2022, Premi Max a Millor Escenografia per "Canto jo i la Muntanya Balla" (2021 Biblioteca de Catalunya)

2021, Finalista Premis Max a Millor Escenografia per "Història d'un Senglar" (Temp. Alta 2020).

2021, Premi Butaca a Millor Escenografia per "Canto jo i la muntanya Balla" (2021 Biblioteca de Catalunya)

2019, Premi Butaca a Millor Escenografia per "Els Jocs Florals de Camprosa" (2019 TNC).

2019, Premi en la secció principal de Països i Regions de la Quadriennal de Praga (PQ'19) per "Prospective Actions" (coautoria)

-2019, Premi de Cultura "l'Apuntador" de la Revista Núvol 2019.

LA FRAGILITAT

Nídia Tusal, figurinista

LLlicenciada en disseny de moda i Postgruada en Vestuari de Teatre, Cine i TV, a Barcelona.

Inicia la seva carrera professional el 2005 com a assistent de figurinistes com Maria Araujo, Míriam Compte i Nina Pawlowsky.

Signa dissenys en solitari de teatre, cinema i esdeveniments, destacant "Un tramvia anomenat desig" de Tennessee Williams, "Nadar" llargmetratge de Carla Subirana, "Dublin Carol" de Conor McPherson, "6Goya6" de Pere Pinyol i Fura dels Baus, dues gales dels premis MAX, "Adreça Desconeguda" de Kressmann Taylor, "Groenlàndia" de Jordi Faura, entre d'altres.

S'inicia en l'òpera amb "Alba Eterna" de Jordi Faura i Albert Guinovart, i fa d'assistent de Lluç Castells en els vestuaris d'òperes dirigides per la Fura dels Baus i Rafel Duran. Els 2013 dissenya el vestuari de la tetralogia de Wagner "Colonring", direcció de Valentina Carrasco a Buenos Aires.

En 2017 col·labora amb Farrés brothers i cia a La visita de la vella dam, i el 2020 ho torna a fer a ORBITAL i el 2021 a Quanta quanta guerra.

Dues ales per ser molts

Trajectòria dels membres de l'equip artístic

Núria Lozano, música

Acordionista, cantant, compositora i mestra. Ha estudiat el grau superior de música a l'ESMUC i Educació musical a l'UAB.

Actualment centra la seva activitat a la companyia De_paper, però també forma part de Betzuca, Fem Sonar Les Musiquetes, i Rahmon Roma i els Dials.

Va ser membre fundadora del grup de música tradicional La Carrau. També ha format part de grups com Les Violines o La Txaranga Revoltosa entre altres. Entre un i altre grup, ha publicat 14 discos.

Ha rebut el Premi Enderrock de la Crítica a millor disc de música familiar (V Premi Xesco Boix) per Miranius (2022). El Premi Joan Trayter a la millor producció pel disc Musiquetes per la Bressola (2009). El premi Enderrock a la millor cançó de folk i noves músiques pel tema "Ara que et miro"(2010), i el premi Enderrock per votació popular pel disc Dins la Taifa (2008) i al millor grup de folk i noves músiques amb el grup La Carrau (2008 i 2010).

Martí Doy, titelles

Acabats els estudis de Titelles del Institut de Teatre de Barcelona, l'any 1992 es professionalitza en el teatre de titelles creant la companyia L'Avexutxu.

El 2001 juntament amb el titellaire Eugenio Navarro i amb direcció de Jordi Prat i Coll porten a escena Melodama, espectacle de titelles dirigit al públic adult i amb forta projecció internacional.

Del 2004 al 2006 treballa com a titellaire a la sèrie infantil de TVE " Los Lunis ".

El 2009 estrena RanDeMar, primer treball com a titellaire solista. El 2015 amb el cantautor Fèlix Cucurull formen la cia. Petit Bonhom.

Paral·lelament a la seva feina d'intèrpret, ha dissenyat i construït titelles i escenografies per a companyies de teatre, dansa, circ i televisió.

Algunes companyies, teatres i produccions amb qui ha col·laborat: Cia. Príncep Totilau, La Perla 29, Gran Teatre del Liceu, TNC, Teatre Lliure, La Veronal, Cia. Sifó, El Pot Petit, creació del titella MIC de TV3, Inspira Teatre, Farrés Brothers, Cia. Labú, La Ferroviaria, Lluís Danés, Cia. La Bleda, Teatro Gorakada, Cia. Pentina el Gat, L'Estaquirot teatre

Toni Ubach, il·luminació

Músic, il·luminador i tècnic. Ha compost bandes sonores per a espectacles de Miquel Gòrriz, Pep Pla, Pere Arquillué, Irma Borges, Zipit Company...

Compositor i cantant de la banda de cabaret Rock Cabaret Misèria. Ha treballat com a manipulador en espectacles de Jordi Bertran, girant arreu del món. Il·luminador d'espectacles de Xavier Albertí, Quim Bigas, Eulàlia Bergadà, Pep Pla, Gabino Diego, Àngel Pavlowsky, entre d'altres. És cap tècnic del festival TNT i dona classes d'il·luminació a l'Institut del Teatre i a l'ESTAE.

**Sylvie Lorente, producció
executiva**

Treballa amb nosaltres des de la selva de l'off Avignon, el 2013. D'ençà d'aquella primera complicitat, no ha parat d'aportar idees i proposar camins. Sembla que no hi sigui, i no para de teixir. I com teixeix! L'expansió internacional de Tripula no hagués estat possible sense ella. No té el do de l'ubiquïtat, però poc li falta.

Creativitat, flexibilitat i atracció pels reptes són les habilitats que li han permès adaptar-se als nous temps.

Al 1995 va entrar a formar part de la companyia Nats Nus. Al llarg de 18 anys ha realitzat les tasques de producció, distribució, gestió i coordinació.

Al 2013 i després de l'acompanyament de la nostra companyia al festival de teatre d'Avignon, comença a col·laborar en tasques d'internacionalització. Des de 2015 co-dirigeix la Fira d'Igualada de teatre infantil i juvenil.

Gràcies a l'experiència i la trajectòria professional extensa, variada i vinculada al món de les Arts escèniques, ha assolit un gran coneixement dels diferents mecanismes i ressorts per moure's a la complexa trama de les institucions, companyies i festivals d'aquí i de fora.

Contacte: www.farresbrothers.com
produccio@farresbrothers.com
629 354 270

Dues ales per ser molts

Trajectòria dels membres de
l'equip artístic

Sandra Figuera, distribució

La nostra darrera incorporació a l'equip és una professional amb més de 20 anys d'experiència en gestió administrativa i producció

en el sector cultural. Ha ocupat diversos càrrecs en empreses de diferents països com Austràlia, Espanya i Catalunya.

Les seves tasques han inclòs coordinar, planificar i supervisar equips, gestionar incidències i entrebancs, controlar i planificar bolos així com i coordinar esdeveniments i promocions.

La seva experiència i trajectòria professional, variada i diversa la porta a incorporar-se a la companyia Farrés Brothers, on s'especialitzarà en conèixer els diferents mecanismes, ressorts, solucions i alternatives per distribuir la companyia en la complexa xarxa de les institucions, companyies i festivals d'aquí i de fora.

**Maite Velázquez, gestió i
administració**

Professional versàtil i polivalent, amb destresa per tractar i comunicar amb equips i persones.

Ha estudiat Grau superior d'administració i finances. Ha treballat amb empreses com el Teatre Nacional de Catalunya i Catalunya Ràdio entre altres i ara compromesa amb la feina i els reptes que presenten els nous projectes, s'enfronta als obstacles treballant i aportant el "know-how" a la companyia Farrés Brothers i Cia. La missió és facilitar, simplificar i proporcionar mitjans i tràmits a la companyia.

Martí Rossell, comunicació

Dinamitzador xarxes socials i back office.

Estudiant de Comunicació i Indústries Culturals. Crític a Novaveu i col·laborador a diversos mitjans. Responsable de comunicació del Festival Encambrat, productor executiu de "Quanta, quanta guerra..." i suport de comunicació a Farrés Brothers i cia. Implicat en el món associatiu d'Igualada i participant de diverses iniciatives vinculades al lleure, la cultura i, especialment, les arts escèniques.

Fins aquí, el projecte i l'equip de **Dues ales**.
Una història tendra sobre els desconeguts que
tenim al costat. Volem que alci el vol i busquem
còmplices per fer-ho. Ens hi acompanyeu?